

En saga om livet...

Det här är ingen saga. Ingen rosaskimrande förfinad verklighet. Ingen berättelse där rosorna är utan taggar. Det handlar om smärta, ett inre som förblöder. Det handlar om ångest, monstret som ingen rör på. Det handlar om livet, det onda vi inte fick välja om vi ville uppleva. Det handlar om döden, den eviga friden.

Jag sitter vid havet och doften av saltvatten ligger tung. Solen håller sakta på att sjunka ner och omfamnar vattnet där borta i horisonten. Jag kastar en blick åt vänster och kan inte låta bli att le åt min hund som försöker skrämman bort sin egen skugga från klippställan. Luften är ljum och allt är sådär perfekt som det bara är på film, och detta är ingen film. Det är den hårda kalla verkligheten. Men på ytan är allt perfekt. Inuti: smärta, sorg, ilska, tomhet. Totalt kaos, för ur intet uppkom väl kaoset?! Det ligger en mörk skugga över min själ. Mitt hjärta har frusit till is. Ingen kan ta sig förbi den perfekta fasaden som jag byggt upp. Ingen kan hitta det lilla barnet som sitter inuti och gråter. Där, i mitt inre, sitter en liten misshandlad flicka som förgäves försöker torka sina tårar. Hon sörjer, vad är svårt att säga. Hon sörjer så mycket, så många små fragment som tillsammans bildar en väldigt skev bild av verkligheten. Undangömd sitter hon där i sitt lilla hörn av världen och försöker undkomma livet. Hon vill inte leva. Hon vill försvinna, förintas, sakta tyna bort. Hon syns inte, det finns inget yttre skal, ingen fasad. Det enda som kan bekräfta att hon verkligen finns är hennes tårar som blöter ner min kind. Hon syns inte, för hon är min själ.

Jag stoppar handen i fickan och gräver efter cigaretter och tändare. Min arm råkar snudda i jackan och det ilar till av smärta. Min arm är full av sår. Skärsår som går kors och tvärs. Sår som kom till för att smärtan skulle bindas till en punkt, för att jag för en gångs skull ska kunna peka och säga "Där gör det ont, men det går över". Sår som kom till för att den inre smärtan blev för stor. Sår som hela tiden funnits i mitt inre men som ni inte tagit på allvar förrän nu när dom kommit upp till ytan. Ärr som finns kvar för att jag aldrig ska glömma den inre smärta som breder ut sig och dövar allt annat, befriar från vett och raserar en själ med ett hånfullt leende.

Jag sitter här för då ser inte världen mig. Jag tillåts fly ur mig själv. Jag kan sitta här utan att vara rädd för att åter igen bli inspärrad på obestämd framtid. Det är nämligen en av mina största rädslor. Återigen bli inspärrad, avtagen allt som har med värdighet att göra. Leva, äta, duscha, skita, gråta inför ögonen på en främmande människa. Och varför? Jo, för eran skull. För att ni ska veta var jag finns och att jag lever. För att ni ska slippa oroa er ska jag upphöra vara människa och bli ett paket, inlåst i ett rum. Apan alla kan titta på, men bara under besöksid. Det är därför jag sitter här och gömmer mig. Jag vågar inte blotta min strupe igen, för jag vet att ni hugger.

Jag blåser ut rök och reflekterar över ironin i rökens färg. Oskuldens färg, vit, oskyldig, ren. Ett torrt skratt letar sig upp ur min strupe. Den som ändå vore så oskyldig. Vit och ren som ett nyfött barn, ett blad ingen skrivit på. Mina blad är fulla av klotter, överallt är det ritat. Mycket har jag kraftedag ner själv men det mesta har skrivits mot min vilja. Många har skrivit mitt liv men det är dom med permanent penna jag avskyr. Dom som har präntat in svarta symboler på min själ. Det som inte går att sudda men inte heller går att leva med.

Jag är inget offer. Jag är våldtagen, både fysiskt och psykiskt, men jag är inget offer. Jag är bara en olycklig omständighet. Allt jag råkat ut för hade jag kunnat undvika bara jag varit lite mer observant. Jag hade inte behövt sitta här idag, jag hade inte behövt känna så mycket om jag inte handlat som jag gjort. Våldtäkter sitter kvar, fast för alltid. Men det är så många olika övergrepp. Ta min kropp, förnedra den och tvinga dig på mig. Det gör inte lika ont som när du talar om för mig att jag inte har något mänskligt värde och det i sin tur smärta inte lika fruktansvärt som när du visar hur värdelös jag är. Dessa övergrepp förföljer mig. Om jag bara hade gömt mig bättre skulle jag ha sluppit. Jag är inte sån. Jag syns, hörs och tar plats. Jag har försatt mig i situationer själv där jag inte kunnat klara mig undan. Jag har mig själv att skylla i mångt och mycket. Men du har inte rätt att förnedra mig för att jag är jag. Om jag bara varit lite mindre jag kanske jag skulle ha klarat mig bättre, om jag inte varit en så olycklig omständighet. Jag är inget offer, jag har bara livserfarenheter som jag önskar jag hade kunnat få stå över.

Reser mig upp och börjar återvända mot mitt hem. Återvänder till den instängda ångesten, instängda lukten och det instängda livet. Mitt liv i bur. Jag har själv byggt den, jag vet, men den blev för liten. Det finns inte plats för kärlek och lycka, men kanske var det min mening? Kanske beror det på att jag inte vågar vara lycklig, lika lite som jag vågar älska igen. Om jag aldrig älskar kan jag inte bli sårad. Om jag aldrig är lycklig kan jag inte falla. Desto lyckligare man är desto högre upp ur brunnen har man klättrat och desto ondare gör fallet. Det är lättare att leva här på botten, asocial och därigenom inte helt utlämnad.

Öppnar dörren till katastrofen. Det är stökigt, jag får panik. Måste städa, det ligger ju en penna på bordet som ska vara i pennburken, det står ett odiskat vattenglas på diskbänken, det ligger ett tomt cigarettpaket på nyckelskåpet i hallen. Plockar i allt, plockar undan, plockar fram. Ingen ordning. Panik. Skrubbar, dammsuger, skurar. Det blir inte rent, allt är skitigt och det går bara inte att få rent. Det går inte att andas, luften är äcklig, den luktar smuts. Kan inte ta ett andetag till, får ingen luft. Hjärtat skenar, yrsel. Var är mina tabletter? Det är så stökigt, vet inte var dom är. Har plockat ut dom ur medicinskåpet, det är för stökigt. Hittar dom i toalettskåpet. Tar två, men kallsvettas redan. Hann inte. Läger mig ned mitt på golvet, i fosterställning. Kan inte andas, kan inte se, kan inte.. Darrar, skakar. Knyter nävarna och naglarna borrar sig in under huden i handflatan. Smärta, bedövning. Minns inte mer.

Vaknar och inser att det har försvunnit fyra timmar. Försöker förgäves minnas vad som hände. Försvann på golvet i vardagsrummet, vaknade i sängen. Vet inte vad som hänt där emellan. Vet bara att Herr Ångest har varit på besök, igen. Han har varit här och trampat på mig, spottat mig i ansiktet och gett mig nya sår. Både inuti och utanpå har han varit. I mina händer finns märken av mina naglar, som jag sparar ut så fort jag kommit ut från psyket för så länge jag ligger inne får jag inte ha dom, för dom kan göra sår synliga.

Försöker resa mig. Är inte lägre avdomnad, tabletterna har redan hunnit ut ur blodomloppet. Går tillbaka in i badrummet och tar nya, utifall att, för jag orkar inte en gång till just nu. Tittar på kniven, min närmsta vän under ångesten, tar den i min hand. Den passar så bra i mitt grepp. Min hand är van känslan och min arm väntar förväntansfullt på det som brukar komma därefter. Försöker tänka logiskt, berättar för mig själv att jag redan tagit tabletterna och att det snart lättar. Snart, snart, snart.. "Så fort du skurit." Enda svaret jag kan få fram. Och jag vet att mitt inre sällan ljuger för mig själv. Läger eggen mot huden, blodet strömmar

genom kroppen, pulsen slår hårdare, jag känner att jag lever, jag hör mitt eget hjärta slå. Jag vill. Hela min kropp skriker efter knivens beröring, beröringen på insidan. Kniven smeker mitt inre, smeker mig under huden. Där ingen annan når, inte ens jag själv. Lurar mig själv att tro att min själ sitter strax under huden och öppnar försiktigt för att kolla efter. Där fanns ingen själ, bara blod. Men kanske lite längre in, eller lite längre, bara en liten bit till nu, lite till. Det spelar ingen roll hur djupt jag skär, hittade inte min själ denna gång heller, hittade bara min väg upp till akuten. Sydd, åtta stygn, och slussad vidare till Mobila Teamet på psyk.

Sitter hos kuratorn och gråter. Gråter inte för att jag mår dåligt, det kan jag inte, gråter för att jag är här. Vill ligga kvar hemma. Vill hem så jag kan plocka bort stygnen. Vill inte vara här. Fick två sprutor, men en lite lägre dos än vanligt för jag brukar inte ha tagit tabletter innan jag kommer in. Känner tydligt verkan, men jag bryr mig inte. Vet att jag ändå bara blir avtrubbad och trött, hittar inte längre vilan i ruset. Hittar bara ångest över att jag inte kan känna eller agera som jag vill. Undertiden läkaren tillkallas så går jag ut för att röka. Letar med blicken. Kan jag fly nu? Om jag springer tillräckligt snabbt så kan jag. Men jag kan inte springa just nu, mina ben lyder inte under påverkan av allt skit dom sprutar i mig. Återvänder lydigt som en brukshund in till kuratorn. Får panik, tänk om dom tror att jag vill stanna här nu bara för att jag inte försökte fly? Måste försäkra dom om att jag mår bättre, jag mår bra. Jag kan den frasen. Jag använder den ju dagligen och man lär sig få folk att tro på den. Läger man till ett ”jag mådde inte så bra tidigare, men det är bättre nu, det känns mycket bättre”. Det sväljs, för det är lättare att smälta än sanningen.

Ingen inläggning. Som vanligt så fick jag ett ”En gång till så måste vi nog”, men det säger dom alltid när dom inte lägger in mig. Är inte rädd för dom orden, är mer rädd för att få höra: ”Ledsen, men du måste idag.” Sitter hemma och drar i mina stygn. Det gör ont, det gör skönt, det underlättar. Vet att jag kommer att ha plockat bort dem innan jag somnar. Dom skaver och allt som vill ut på insidan kan inte komma ut om huden inte är öppen. Förut så brukade jag bara sära på huden mellan stygnen, det räckte. Men nu har dom lärt sig och tror att det går bättre om dom syr tätare. Förstår dom inte att jag måste plocka ut stygn då? Drar hårdare, dom är ivägen. Måste hämta ett skalpellblad. Måste lätta på trycket, måste, bara för en stund. Lossar ett stygn med hjälp av skalpellen, det är enda gången ett sånt blad är bra. Dom är för tunna och vassa för att skära med. Det känns inte tillräckligt, det går för fort. Dom duger dock utmärkt till att plocka bort stygn. Plockar ett till, dom sitter så tätt att det knappt märks att jag tog det första. Nu går det att sära på huden, se det svarta rinna ut. Det är rött för andra, men mitt inre är svart. Allt är svart; min själ, mitt hjärta, mina tankar och mitt blod. Låter dropparna falla från armen och njuter. Blod är vackert glänsande. Små diamanter med stort innehåll. Slutar inte förrän alla stygn är borta, då tar jag fram min tejp och drar ihop det igen för nu är det jag som styr. Jag kan öppna det precis när jag vill igen.

Ser hur du närmar dig. Förlamad, kan inte röra armar eller ben, kan inte skrika. Kan bara se dig komma närmre och känna min panik växa. Ser ditt falska leende, ser din äckliga kropp, känner din vidriga lukt, känner din otäcka andedräkt i mitt öra. Försöker vrida mig ur ditt grepp, det går inte. Kan inte röra mig. Förlamad av skräck, tillintetgjord av dig. Känner hur du drar av mig kläderna, ser hur du tar av dig dina. Ett skrik utan åhörare, ett stumt vrål, spys upp samtidigt som du pressar dig in. Jag vaknar, paniken ligger kvar. Kallsvettas, kastar mig runt, runt, runt. Fram och tillbaka. Sätter mig upp, gungar fram och tillbaka. Gunga, gunga, gunga, tänk inte, gunga, gunga, gunga...

Somnade som vanligt inte om den natten, vågade inte. I sömnen kan jag inte fly, där är jag fast i hans grepp för där har han intagit mina tankar. När han tvingade sin äckliga kropp mot min så kunde jag fly, jag kunde fly med mina tankar. Jag tvingades inte närvara så som jag gör i drömmarna. Då återvände jag när allt var över, när jag låg ensam kvar och slapp se honom. Ofta befann jag mig på toan, utan minsta aning om hur jag kommit dit, innan jag återvände. Kräktes efteråt. Varje gång kräktes jag, enbart på grund av att jag äcklades av min egen kropp. Den var en del av honom, det var han som bestämde över den, därför äcklades jag. Varje gång grät jag, även om ni inte såg mina tårar. Varje gång grät jag, men jag grät inombords. Ville inte tillfredsställa honom mer än jag var tvungen till. Dom tårarna har jag sparat och dom har klumpat ihop sig, dom har fastnat som svulster i mitt inre. Dom vägrar släppa taget och komma ut. När jag gråter idag gråter jag inte från ögonen, jag gråter tårar av blod.

Vaknar till när telefonsignalen skär sönder luften. Lyfter luren utan att bry mig om att kolla vilket nummer det är. Det är min kurator. Hon har just hört om gårdagen säger hon. Hon vill att jag kommer in, jourtid idag. Jag försöker komma på en undanflykt, hon kommer att se att jag plockat bort stygnen sen sätter dom dit nya, svidande, bultande, värkande stygn och lägger in mig. ”Jag mår ju bättre idag.” Svaret kommer per automatik numera. Jag vet att hon inte tror mig, ändå tycker jag alltid att det är värt ett försök. Viker mig och lovar att komma på den utsatta tiden. Kommer jag inte blir det sånt liv, lika bra att åka. Läger på luren och får ångest, ångest för nu måste jag ju tillbaka. Förmodligen kommer jag dessutom åka på en tvångsinläggning. LPT som vanligt. Har klarat mig i snart två veckor sen ramlar jag tillbaka. Typiskt dumma, klantiga, fula, äckliga mig. Men jag åker, jag gråter lite till ur såret och skapar ett till, sen åker jag. Vet att det kommer att dröja innan jag har möjlighet att gråta mer av mitt blod igen så jag tar tillfället i akt. Behöver det nu. Behöver det jämt.

Möts av ett leende. Vill inte se ett leende. Vill inte höra att hon förstår, att det går över, att det finns hjälp att få, att det är onödigt att skära, att jag skulle ha ringt istället, att hon tycker att jag ska tillbaka på avdelningen. Jag har hört det nog många gånger redan, jag vet att det är ren lögn. Bryter ihop när hon börjar prata om inläggning. Flyr, flyr in i mig själv, blir okontaktbar. Hör henne inte, ser henne inte. Märker att det är fler på rummet helt plötsligt. Tror att det är en läkare. Märker att jag inte sitter på samma rum längre. Vet inte när jag bytte rum, men det har jag tydligen gjort. Tror jag sitter inne hos läkaren, hör något om inläggning och gömmer mig igen. Vaknar av ett stick i armen. Dom vill ha några prover. Dom vet inte om jag tagit en överdos, påstår att dom blev rädda när dom inte fick kontakt. Det gör dom varje gång, fast dom vet att det är mitt sätt att försvara mig på. Dom får köra mig i rullstol upp på avdelningen, kan inte gå. Benen vägrar lyda, kanske för att jag inte vill att dom ska lyda, vill inte att dom ska gå upp på avdelningen.

Dörren, den låsta, slår igen bakom oss. Får panik, reser mig, försöker springa ut genom dörren trots att den är stängd. Slår huvudet i glaset och det går inte sönder den här gången heller. Skriker av rädsla. Blir övermannad. Tre män över mig, lyfter mig. Bältar mig och drar ner mina byxor. Ger mig den gamla vanliga behandlingen. Fasthållningen, avklädningen, sprutan, leendena. Jag skriker, skriker av rädsla, panik, vrede. Försöker slå ifrån men vet att det är omöjligt. Biter mig själv i axeln för att tysta mina skrik. Får en tillsägelse, men kan inte lyssna, hör men förstår inte. Huvudet sätts fast mellan två händer. Dom talar om att

snart börjar sprutan verka, snart kommer lugnet, snart. Men jag har redan väntat för länge och även om lugnet kommer är det bara tillfälligt.

Fyra timmar senare väcks jag av att bältena börjar lossas. Börjar med midjan sen benen. Dom inväntar en reaktion innan dom tar armarna. Det kommer ingen reaktion. Jag kan inte mer nu. Blir satt i rullstolen och får åka in på salen jag ska ligga på. Är inte ensam i rummet, det ligger redan en kvinna där. En kvinna full med ärr, en människa jag känner sen tidigare. Känner dom flesta på avdelningen, vi är ju ett gäng stammisar och ibland känns det som att komma hem till sina vänner. Komma tillbaka till det gäng där man aldrig behöver förklara en handling för dom vet redan. Dom förstår och dom tiger. Jag behöver inte höra orden jag avskyr och jag behöver aldrig höra någon fråga om hur jag mår. Sätter mig på sängen och halar fram ett cigarett paket. Vi tittar på varandra och hon nickar. Inga ord har utbyts, vi vet båda vad det är. Tillsammans, i en talande tystnad, vandrar vi nerför korridoren till rökrummet. Tändaren är borta från kedjan och jag förstår att även Fröken Eld ligger inne. Ber en skötare om ny tändare men som vanligt nekar dom tills den gamla tändaren kommit fram. Att vi trots att det inte finns någon tändare på kedjan får eld på våra cigaretter det bryr dom sig inte om. Dom blundar, även för det.

Skämten om oss själva haglar, självironi är det största vapnet vi har. Att kunna kalla sig själv för psykfall, att kalla varandra stamgäster på stans mest överbevakade hotell, det kommer automatiskt och man vet att ingen tar illa upp. Vi vet alla vad som gäller. Vi skrattar, vi skrattar för att här behöver vi inte dölja vår smärta, här får man känna men vi kan inte längre. Vi skrattar för vi förstår varandra, vi vet. Vi kan skratta åt och med varandra. Det diskuteras vad som hänt sen jag låg inne sist. Vilka som är kvar, vilka som tillkommit. Dendär nya killen som bara sitter i ett hörn och ler, säger inget bara ler. Det är som att återvända till byn man är uppväxt i för att sitta med sina gamla kompisar och ta del av årets händelser. Vi röker, för mycket och det vet vi, men vad ska vi annars göra? Känner ångesten komma krypandes tillbaka, drogerna börjar avta. Utan förklaring kan jag resa mig och återvända till mitt rum. Ingen behöver en förklaring, alla förstår men ingen bryr sig om att försöka göra nåt. Vi är alla lika likgiltiga. Fångas av en skötare på min väg mot salen, han frågar om allt är ok. Bara dom som inte kan förstå frågar. Tror han att jag skulle ligga här, mot min vilja, om allt var ok? Jag svarar att allt är som vanligt och ber honom skicka in en sjuksköterska. Behöver nya piller för jag har ingen kniv med mig.

Ligger i sängen och darrar, efterskalvet av ångestattacken. Medicinen har kickat in men än bär inte benen. Så fort jag kan stå så återvänder jag till rökrummet, det spelar ingen roll att jag är söndergråten, ingen reagerar. Röker bara en innan vi tillsammans går ut för att äta middag. Tar en liten portion men äter inget. Skrapar ner det i soppsåsen. Tar en kopp kaffe. Lilla Hon-Djävulen ligger inne fortfarande och hon har hittat en ny hobby. Hon pratade om den i rökrummet och nu visade hon leende sitt nya trick under lunchen. Om man trycker tre gånger på larmet med lagom intervall mellan tryckningarna går cirkulationslarmet igång. Hon ber om en kram, låtsas gråta och fäller några falska tårar för att någon ska hålla om henne och samtidigt så passar hon på att trycka. Kaos uppstår, ingen förstår vad som hänt. Skrattandes försvinner vi alla med varsin kopp kaffe in till rökrummet igen. Något sätt måste vi få roa oss på och helst genom att förstöra för dem som hånlar bakom våra ryggar, nu är det vår tur att hånla bakom deras.

Natten närmar sig och den skrämmande, medicinerade, tystnaden kommer. Sväljer fler tabletter, allt för att få sova. Vågar inte somna, rädd för att drömma. Vill bli sövd, vill sova en djup, drömlös sömn. Ligger på rygg i sängen och vet sedan tidigare att det är sex rutor i den ena raden och sju i den andra raden i taket. Har legat sömlös på det här rummet förr. Försöker andas, djupa lugna andetag. Inte mer panik idag, min kropp och min själ orkar inte. Måste andas. Ligger i nästan två timmar och bara koncentrerar mig på att pressa ner syre i mina lungor. Ger upp, reser mig och vandrar iväg till rökrummet. På bänken ligger Fröken Mummel och sover. Väcker henne inte, men hon vaknar ändå. Det gör hon alltid. Tror hon sover med ett öga öppet, vågar inte heller ge efter helt för drömmarna. Ser ut genom glasdörren och Lilla Hon-Djävulen måste vara punkad inatt. En vårdare sitter utanför dörren och läser. Ett skrik hörs genom väggarna. Någon vrålar av smärta, psykisk smärta som smärtar mer än någon fysisk man någonsin kan ha. Det blir rörelse ute i korridoren. Ser bältessängen rullas in på en enmanssal, det måste ha varit Fröken Eld som skrek. Undrar vad som hänt, om hon brunnit eller om hon sprängt sin själ i bitar. Röker en cigarett till och önskar att jag skulle kunna somna.

När jag suttit i en timme så vandrar jag tillbaka för att göra ett nytt försök. Klockan har hunnit bli två och ännu har jag inte sett skymten av något drömland. Ligger i en halvtimme och reser mig sedan för att gå och röka igen, precis som jag alltid gör på nätterna. Går förbi Vårdare Bältet och blir hotad med bälten om jag inte tar och lägger mig igen. Frågar om jag får röka först och går vidare. Röker en, två och tre cigaretter. Vågar inte resa mig upp och gå tillbaka, tänk om han tar mig till bältet? Inte förrän klockan passerat halv fyra vågar jag mig tillbaka på rummet. På vägen får jag ytterligare ett hot om fastspänning om jag kliver upp en gång till. Jag lägger mig i sängen och känner ångesten komma krypandes. Först en malande känsla, en stilla panik över att jag inte kan, inte vågar, inte vill somna. Senare, en spetsig udd som tränger in och punkterar mina lungor, tar all min luft ifrån mig. Den här gången är det mina skrik som ljuder över avdelningen och vårat rum som invaderas av vårdare. Jag hamnar inte i bältessängen. Vikväggar sätts upp för att avskärma från min rumskamrat och jag spänns fast i min egen säng, i spännena som finns där av enbart en anledning. Får mer lugnande men ligger med ögonen uppspärade. Ligger i exakt samma position när dom kommer in för att släppa loss mig, för att leda mig till frukosten. Tre timmar har gått sen jag fick min sista dos och jag är inte längre så hög att jag inte kan gå, jag är så rädd att mina ben viker sig under mig.

Kan inte förmå mig att svälja en enda tugga av frukosten. Tuggar, men kan inte svälja. Det är stopp i svaljet. Allt det svarta, den äckliga sörjan, som finns inom mig tar upp all plats, det ryms ingen mat. Ingen äcklig, torr sjukhusfrukost. Får varnande blickar, du-måste-äta-blickarna, dom jag vant mig vid och inte längre kan annat än ignorera. För hur ska jag kunna äta när jag inte kan svälja? Dom kommer med en energidrink, dom vet att jag kan dricka. Jag dricker lydigt upp den och hämtar sen en kopp kaffe och kilar snabbt till rökrummet, undan från blickarna, tjetet och hoten. In till det enda landet vi kan skratta i, i denna psykvärld.

Träffar en läkare. Vet inte vad som sägs, förstår inte vad han pratar om. Den vanliga medicinändringen görs såklart, men i övrigt vet jag inte vad som bestäms. Hade bara en fråga, hur länge jag skulle vara tvungen att stanna, men fick inget svar. Det var inget annat som intresserade mig så jag valde att inte lyssna. Vill inte

höra andra förklara för mig hur jag känner, hur jag ska känna, hur jag kommer känna och hur fel jag har som vill dö. Jag vet vad som är bäst för mig, det gör inte dom. Dom botar allt med piller, tror dom i alla fall. Ack så fel dom har. En snara botar för alltid, en tablett för stunden. Varför kan dom inte inse det?

Till lunch blir det en ny energidryck, en ny kopp kaffe och fler cigaretter än jag borde röka. Sitter därinne och stirrar in i väggen. Orkar inte delta i något samtal. Har fått så mycket lugnande att jag inte kan prata rent, orkar inte försöka göra mig förstådd. Ingen ifrågasätter, ingen undrar. Alla vet hur det är. Alla har suttit i samma sits. En ljuvlig tyst förståelse. En grupp främmande människor som stundtals kan kännas som ens bästa vänner för dom vet hur man beter sig, utan att vara konstlade.

Får besök, min Ängel. Vi pratar en stund, går och röker. Hon kramar om mig, jag vilar i hennes famn. Hon sätter sig i huvudändan av sängen och ber mig försöka sova en stund. Jag lägger mig i hennes knä och tackar tyst för att hon finns. Hon stryker mig över håret, som en mor som tröstar barnet som slagit sitt knä. Jag faller långsamt in i en drömlös sömn. Vaknar en timme senare och Ängel sitter fortfarande och stryker mig över håret. Hon viskar försiktigt och frågar om jag sovit gott. Jag nickar till svar och vill inte resa mig. Vill ligga kvar här, i tryggheten. Vill somna om och sova för alltid, där, i hennes knä. Vill frysa tiden. Önskar hon kunde ha suttit där inatt så jag sluppit bältena. Sluppit sprutor, panik och ångest. Hon är bättre än all medicin i hela världen. Önskar bara att jag hade mod att tala om det för henne. Men jag får inte älska, det kan vara farligt. Så länge jag håller det för mig själv behöver jag inte erkänna det. Om jag inget säger så gör det inte lika ont att bli lämnad, för då kanske mina känslor bara är inbillning. Det som inte sagts är inte lika konkret. Därför kommer hon aldrig få veta hur mycket jag älskar henne, min Ängel.

I samma stund som jag hör dörren gå igen efter Ängel så återvänder Herr Ångest. Letar febrilt efter ett sätt att känna smärta, hittar inget. Vet inte vad som hände men vet att jag ännu en gång vaknar i bälte. Precis så fortsätter dagarna. Utan att veta något, vet inte vilken dag det är, vilka mediciner dom stoppar i mig eller vem jag är, så talar dom om att jag legat inlåst i fyra veckor. Dom säger att jag mår bättre, sanningen är att jag inte orkar kämpa för att försöka må bra längre. Dom ger mig så höga doser lugnande att allt är en dimma, jag ställer till minst problem så. Eftersom jag nu åter är likgiltig så blir jag lovad utskrivning. Äntligen. Utskrivningsdagen är åter i antågande hand i hand med Herr Ångest.

Åker bilen hem med Herr ångest i knäet men känner ändå en lättnad. Nu är jag jag. Nu kan ingen tala om för mig att jag inte får, ska eller måste. Nu ska jag hem. Hem till mitt andra hem, det hem där jag kan bestämma. Har nämligen två hem och lämnade just ett. Vet att det kommer leda till ångest att stiga över tröskeln och jag vet att jag kommer att bryta ihop när jag öppnar dörrarna, men det spelar ingen roll. Jag har kontroll igen.

Blir varmt välkomnad av mina hundar, mina vänner, mina livskamrater, dom som aldrig sviker. Tar med dom ut i friheten en stund, orkar inte försöka kliva över tröskeln riktigt än. Fast allt jag vill är att kliva över tröskeln, men inte tröskeln till min lägenhet utan tröskeln till den andra sidan. Där jag är fri från smärta, ångest och krav. Vill, men dom säger att jag inte får. Dom säger så mycket att jag slutat lyssna. Går tillbaka hem, skriver ett långt avskedsbrev. Skriver ut det och lägger det på bordet. Läser det och river sönder det.

Ett tack till alla, det var ungefär vad det var. Vill inte tacka, vill inte tala om att dom inte ska ta på sig någon skuld. Går tillbaka till datorn, skriver åter ett nytt brev. Läger det på bordet och går ut. Tar med mig ett hundkoppel, den här gången försöker inte hundarna stoppa mig, dom har insett vad som är bäst. När jag lägger strypkopplet runt halsen så rinner plötsligt tårarna. Men jag ler, jag känner lycka. För första gången upplever jag vad riktig lycka betyder. Jag hoppar, och jag ler.

Dom hittar mig med ett fruset leende och på bordet hemma hittar dom en lapp.

”Ta hand om dom som tagit hand om mig och kom ihåg att nu har jag hittat tillbaka till lyckan.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren wedquinna med Poeter.se id #23598 innehar upphovsrätten